Neopitagoreizm

Termin ten nie jest uznawany powszechnie przez współczesnych historyków filozofii – są jego zwolennicy, jak i przeciwnicy.

Neopitagoreizm, jak sama nazwa wskazuje, wywodzi się z pitagorejskiej filozofii z VI wieku p.n.e. Swoistą właściwością pitagoreizmu było założenie, że liczba jest istotną miarą wszechrzeczy i każda rzecz ma sobie i swej strukturze wyłącznie właściwą liczbę. Według Pitagorasa „Jedno” jest początkiem wszechrzeczy i „dwójka”, albo wielość, tylko w owym „Jednym” znajdują swą przyczynę. „Jedno” to bóstwo i ład, w swym stabilnym porządku skończone, czyli doskonałe.

Z końcem I wieku p.n.e. dokonuje się zwrot w ruchu pitagorejskim, polegający na objęciu wielorakich wówczas dążeń umysłowych eklektyzmu grecko-rzymskiego, gnozy judejskiej i religijnych doktryn wschodnich. O ile w pierwotnym pitagoreizmie liczby i ich elementy były przyjmowane za zasady czy nawet modele wszechistnienia, o tyle w neopitagoreizmie liczba przybiera nowe znaczenie, staje się sama dla siebie realnością. „Jedność” w neopitagoreizmie to wyraz zamkniętego porządku, doskonałości, to byt, forma, duch czy wreszcie bóstwo.

„Dwoistość” jest wyrazem rozerwania porządku, czymś niedoskonałym. Jedynka nazywana Jednią albo Monadą została uznana realną praistotą i to nie tylko w sensie najwyższej siły, z której i przez którą wywodzi się wszelka wielość, ale również jako istoty rozumnej i stwórczej, przyczyny pierwszej wszystkiego, najwyższego bóstwa. Owo bóstwo zawiera w sobie nasiona wszechrzeczy, podobnie jak monada tworzy syntezę wszelkiej wielości.

Jednymi z bardziej znanych neopitagorejczyków są Apoloniusz z Tiany, Publiusz Nigidiusz Figulus i Nikomachos z Gerazy.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę pisanie prac - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.